

[Statsministeren.]

forstod jeg, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen og vel også i nogen grad det ærede medlem hr. Poul Møller mente, at man foruden i byggeriet bl. a. skulle søge roden til vanskelighederne i begivenhederne i foråret. Det var vist særlig det ærede medlem hr. Poul Møller, der understregede dette. Jeg er ikke helt klar over, hvad det er for begivenheder, man tænker på. Så vidt jeg forstod det ærede medlem hr. Erik Eriksen, var det særlig lønnen. Jeg må have lov til at spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen, om det ærede medlem egentlig mener, at man fra venstres eller de konservatives side har fremsat forslag til løsning af problemerne omkring forårets begivenheder, og her tænker jeg ikke på, om de skulle løses ved tvungen voldgift eller på anden måde, men på forslag, der indebar, at lønudviklingen var blevet anderledes, end den er i dag, for det er jo det, der er det afgørende i økonomisk henseende.

Men jeg tror også, at når det ærede medlem hr. Poul Møller igen som ofte før fremfører den tankegang: dér kan man se; staten kan ikke have et overskud, så forsvinder det — så må man have lov til at spørge det ærede medlem: hvad var det, der medførte, at statens overskud gik ned? Det var vel lønforhøjelserne til tjenestemændene — forhøjelser, som man i hvert fald ikke fra tjenestemændenes side har hørt skulle være for store — og det var udgifter i forbindelse med landbruget. Har det ærede medlem på noget af disse to områder fremsat forslag, hvorved disse spørgsmål kunne løses med væsentlig mindre udgift? Og må jeg have lov til at spørge det ærede medlem: havde situationen været bedre, hvis man ikke havde haft så stærke statsfinansier i foråret? Havde det så været lettere at søge disse spørgsmål løst? Mon vi ikke i dag skal prise os lykkelige over, at vi kunne gøre dette og alligevel have ganske god orden i statsfinansierne?

Udviklingen i foråret førte jo til, at oppositionen, da vi sluttede arbejdet her i folketinget, ville hævde, at nu var de gode tider forbi. Jeg gjorde dengang opmærksom på, at det kom i nogen grad an på, hvad man forstod ved gode tider, og jeg troede i alt fald, at beskæftigelsen tvært imod at gå ned snarere ville stige,

og at det samme ville blive tilfældet for produktionens vedkommende. Det er jo det, som har fundet sted, og en af de ting, man har gjort for at bremse denne meget stærke aktivitet, er jo, at man har sat renten i vejret. Men må jeg så have lov til at spørge: hvad ville der være sket, hvis vi ikke havde ført den finanspolitik, vi førte, hvis staten havde været i den situation, som den før har været ude i, at den, når det gik, som det gik, også skulle have solgt obligationer? Mon man ikke hellere skulle være glad for, at statens finanser er indrettet sådan, som de har været det i de senere år, således at vi i hvert fald ikke har bidraget til rentestigningen, og mon man ikke her har et klart og tydeligt eksempel på betydningen af den førte finanspolitik? Det er så tit hævdet, særlig af det ærede medlem hr. Poul Møller, at finanspolitikken ikke har den indvirkning på rentepolitikken, som vi fra vor side hævder den har.

Med hensyn til statsfinansierne vil jeg gerne oplyse — der har været nævnt forskellige tal — at finansåret 1960-61 sluttede med et kasseoverskud på omkring 400 mill. kr., og at indeværende finansår, hvis intet foretages, vil slutte med et kasseunderskud på 300 mill. kr., der dog stort set allerede er konstateret, således at der fra nu og fremover skulle være nogenlunde balance i kasseregnskabet, og for det kommende finansår skulle man også kunne håbe på en sådan balance. Men må jeg spørge: hvordan er det gået, og hvordan vil det gå fremover med den økonomiske balance herhjemme? Her synes jeg man kan sige, at på arbejdsmarkedet har vi opnået ikke alene fuld beskæftigelse, men også, som det er nævnt fra forskellig side, en vis mangel på arbejdskraft.

Nu tror jeg ikke, det er muligt at have en meget høj beskæftigelse, uden at der i visse sektorer er mangel på arbejdskraft, og jeg tror heller ikke, det er muligt at få den bevægelighed på arbejdsmarkedet, som jo så ofte er priset fra den side i salen, uden den høje beskæftigelse, uden mangel visse steder. Det har da også vist sig, at der er større bevægelighed på arbejdsmarkedet under en høj beskæftigelse, end når man ikke har en så høj beskæftigelse. Det må være et formål for vor økonomiske politik at fastholde den høje beskæftigelse, men